

Arrest

nr. 273 671 van 3 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 22 februari 2022 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op (...) 1996 in Khan Younis in Gaza. U bent Arabier en moslim. U bent geen lid of sympathisant van een politieke of religieuze partij of groepering. Uw familie komt oorspronkelijk uit Gaza en is niet geregistreerd bij UNRWA. U ging naar school tot het derde middelbaar, bent ongehuwd en verdiende in Gaza uw brood als arbeider in de bouw. U komt uit een gezin met zeven kinderen en woonde uw hele leven in Khan Younis. Het gebouw waarin u woonde telde vijf verdiepingen en vijf appartementen en is eigendom van uw grootvader. Behalve het gezin van uw vader, woonde ook uw grootvader en twee van uw ooms in het gebouw. Uw grootvader werkte in het verleden als chauffeur voor de Palestijnse Autoriteiten aan de grens. Uw vader werkte vroeger in de bouw. Uw ouders, uw vier jongere broers N. (...), Ha. (...), H. (...) en H. (...) wonen nog steeds in de ouderlijke woning. Uw oudste zus G. (...) is gehuwd en woont met haar gezin in Rafah. Uw zus H. (...) verblijft in Turkije. Uw broer Ha. (...) die 18 jaar is kreeg meer dan tien jaar geleden teelbalkanker, maar zijn ziekte is momenteel stabiel. Hij kreeg in het verleden een behandeling in Israël en werd ook medisch opgevolgd in het Europees ziekenhuis in Gaza. De wijlen mukhtar van uw familie betaalde lange tijd zijn medische kosten. Daarnaast krijgt uw familie tot op heden viermaandelijks 200 dollar medische bijstand van de verzekeringen. Uw moeder is al jaren hartpatiënt. Uw broer N. (...) werkt thans als arbeider in de bouw en uw twee jongste broers, H. (...) en H. (...), lopen nog school.

In mei 2018 kreeg u problemen met Hamas. Rond 10 mei 2018 mengde u zich in een betoging tegen Hamas in Khan Younis. De betogers eisten het vertrek van Hamas. De betoging mondde uit in een confrontatie tussen de betogers en Hamas en de betogers bekogelden de ordediensten met stenen. Ook u gooide met stenen naar Hamas. Uw drijfveer was het feit dat u zich onder hun beleid nooit veilig had gevoeld en hen verantwoordelijk achtte voor de miserie waarin jullie leefden. Toen de speciale garde tussenkwam en u met een stok werd geslagen vluchtte u naar huis. De volgende dag werd u 's avonds bij uw thuis door de politie van Hamas opgepakt. Uw buurman die bij de politie werkt had u gezien tijdens de betoging en u verkleit. Onderweg naar het politiekantoor van Khan Younis kreeg u verschillende stampen. Na aankomst in het politiekantoor werd u in een kamer gezet en opnieuw door iemand met de vuist geslagen. De volgende ochtend werd u opgesloten met andere gevangenen. Twee dagen later werd u vrijgelaten na het tekenen van een attest waarin u beloofde niet meer te zullen deelnemen aan betogingen tegen Hamas. Bij uw vrijlating deed uw lichaam pijn en had u blauwe plekken. U contacteerde uw oom Said, die aannemer is, en die u met zijn auto aan het politiekantoor kwam oppikken en naar huis bracht. Op 25/05/2018 bevond u zich bij familie in de buurt van de Sunia moskee in Khan Younis. Toen u politie en betogers voorbij zag lopen en hoorde dat er een betoging tegen Hamas plaatsvond zag u uw kans om u nogmaals bij de betogers aan te sluiten. De betoging mondde opnieuw uit in een confrontatie met Hamas. Net als tijdens de eerste betoging reageerde u uw woede af en bekogelde u de ordediensten met stenen. Toen het uit de hand liep vluchtte u naar huis en vertelde uw vader over uw deelname. Omdat u eerder een belofteattest had getekend, had u schrik om opnieuw te worden opgepakt en nam u de beslissing om Gaza te verlaten. In afwachting van uw vertrek bracht uw vader u nog dezelfde dag naar zijn vriend Said in Rafah, waar u zich schuil hield tot uw vertrek. U bleef via Said in contact met uw familie in Khan Younis. Een dag na de betoging kwam Hamas naar het ouderlijk huis op zoek naar u. Ongeveer een week later kwamen zij een tweede keer. Enkele dagen later deed Hamas nog een derde huiszoeking. U vernam het nieuws over de huiszoekingen in de periode dat u zich bij Said schuilhield.

Uiteindelijk vertrok u op 18/09/2018 uit Gaza met uw eigen paspoort en een visum voor Turkije en reisde u per bus naar Egypte. Een vriend van uw grootvader die aan de grensovergang werkt faciliteerde uw vertrek uit Gaza en zorgde ervoor dat u de controles van Hamas aan de grensovergang kon ontlopen. Begin oktober 2018 reisde u van Egypte door naar Mauritanië, Algerije en Marokko om uiteindelijk in Spanje aan te komen (Melilla), waar u op 11/02/2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Later reisde u per bus en trein door naar Zweden waar u op 10/09/2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10/11/2020 werd u vanuit Zweden teruggestuurd naar Spanje op basis van de Dublin-reglementering. Bij aankomst in Spanje werd u ondergebracht in een hotel en diende u geen nieuw verzoek in. Uw verzoek om bescherming van 11/02/2019 in Spanje werd op 06/10/2020 afgewezen door gebrek aan medewerking. U besloot niet in Spanje te blijven en reisde op 03/01/2021 met de bus via Frankrijk door naar België, waar u dezelfde dag aankwam. De volgende dag, op 04/01/2021, dient u ook in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 04/03/2021 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26 quater) nadat Spanje op 15/02/2021 instemde met uw terugname. U keerde niet terug naar Spanje. Op 16/09/2021 werd uw dossier door de DVZ overgemaakt aan het CGVS nadat de termijnen voor overdracht aan Spanje verstreken waren. Tijdens uw verblijf in Egypte in 2018 vernam u van uw familie dat zij twee keer voor u een oproepingsbrief van Hamas had ontvangen waarin

stond dat u zich bij hen moest aanmelden. Bij terugkeer naar Gaza vreest u problemen met Hamas omdat u uw belofte verbrak en opnieuw deelnam aan een protestbetoging. U heeft schrik dat ze u bij terugkeer onder huisarrest zouden zetten, een reisverbod zullen geven of zullen oppakken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Palestijns paspoort, enkele medische attesten van uw broer F. (...) en uw moeder en twee documenten met betrekking tot uw asielprocedure in Spanje neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, p.5). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dient immers te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en nood aan bescherming op de helling plaatsen. Zo bevatten uw verklaringen over uw problemen met Hamas naar aanleiding van uw deelname aan twee protestbetogingen in mei 2018 verschillende hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ van 16/09/2021 met geen woord heeft gerept over de drie huiszoekingen die Hamas deed bij uw familie in Khan Younis in de eerste twee weken van uw verblijf bij de vriend van uw vader in Rafah (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 16/09/2021, p.2-3). Nochtans zei u hierover dat de vriend van uw vader, die in die periode in contact stond met uw vader, u hiervan telkens op de hoogte bracht (CGVS, p.18). Evenmin haalde u in uw vragenlijst op DVZ aan dat u tijdens uw verblijf in Egypte door uw familie in kennis werd gesteld dat zij twee oproepingsbrieven voor u hadden ontvangen en dat u zich bij Hamas moest aanmelden (CGVS, p.19).

Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat van u kan verwacht worden dat u essentiële elementen in uw asielrelaas reeds bij aanvang van uw asielprocedure spontaan zou vermelden. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p.20).

Bovendien kreeg u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor het CGVS van 13/01/2022 ruimschoots de kans om eventuele gebreken in de vragenlijst op de DVZ aan te kaarten. Opnieuw rept u met geen woord over de huiszoekingen en/of de oproepingsbrieven (CGVS, p.3). In dit verband is het overigens tevens merkwaardig dat u bij DVZ nooit gewag maakte van het feit dat u de laatste maanden voor uw vertrek niet meer in Khan Younis woonde maar zich in Rafah schuilhield (Vragenlijst DVZ, dd.16/09/2021, p.2-3, Verklaring DVZ, dd.01/02/2021, nr.10).

In het licht van bovenstaande merkt het CGVS aanvullend op dat u zowel bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ als aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 13/01/2022 met geen woord repte over het feit als zou u zowel tijdens het transport van uw woning naar het politiekantoor als bij uw aankomst in het politiekantoor geslagen zijn geweest (Vragenlijst DVZ, dd. 16/02/2021, p.2-3 + CGVS, p.3). Het feit dat u hiervan niet eerder melding maakte is uitermate merkwaardig. U liet overigens na om ter staving van deze verklaring enig begin van bewijs neer te leggen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder in het gedrang door het volgende.

Zo ontkent u de ene keer voor het CGVS dat u tijdens de eerste betoging slogans tegen Hamas zou hebben geroepen (CGVS, p. 12). Wanneer u op een ander moment verklaart dat u wel slogans riep en u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband zegt u dat u enkel het belangrijkste heeft verteld (CGVS, p.12). Dit geldt echter niet als afdoend excuus voor deze tegenstrijdigheden.

Voor wat betreft uw deelname aan de betogingen is het verder merkwaardig dat u niet kan antwoorden wie de twee betogingen waaraan u deelnam in mei 2018 en als gevolg waarvan u problemen kreeg, organiseerde (CGVS, p.10; 14). Evenmin weet u of er op de dag van de eerste betoging mensen door Hamas werden opgepakt (CGVS, p. 12).

Het CGVS stelt verder vast dat uw verklaringen over de huiszoekingen die kort na uw vertrek naar Rafah door Hamas in de ouderlijke woning in Khan Younis werden uitgevoerd uitermate vaag en algemeen zijn (CGVS, p.6). Gevraagd hierover in detail informatie te verschaffen, raakt u niet verder dan te zeggen dat Hamas een eerste keer één dag na de tweede betoging langskwam; zij een week later een tweede keer kwamen en een paar dagen later nog een keer zijn langsgeslagen (CGVS, p.18). Uw verklaring voor uw gebrek aan informatie, als zou u tijdens uw verblijf in Rafah uw familie niet zelf gecontacteerd hebben uit schrik dat zij werden afgeluisterd, kan het CGVS niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vader in de maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Gaza regelmatig in contact stond met zijn vriend Said (CGVS, p.18). Niets belette u daarenboven om na uw vertrek uit Gaza en ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hierover meer informatie in te winnen (CGVS, p.18). Uw verklaring als zou u niet hebben geweten dat deze informatie relevant was kan het CGVS wederom niet overtuigen en is moeilijk verenigbaar met uw ingeroepen vrees (CGVS, p.18).

Ook voor wat betreft uw verklaringen over de oproepingsbrieven die uw familie via een agent van Hamas voor u zou hebben ontvangen stelt het CGVS vast dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. Uw bewering als zou uw familie de oproepingsbrieven in de prullenmand hebben gegooid is vooreerst louter een blote bewering en weinig geloofwaardig (CGVS, p. 19). Op de vraag verder of de oproepingsbrieven er kwamen toen u nog in Gaza verbleef of na uw vertrek uit Gaza, blijft u dan weer het antwoord schuldig. Het enige wat u hierover kwijt kan, is dat u hiervan in kennis werd gesteld toen u in Egypte was en toen Hamas u niet vond tijdens de drie huiszoekingen zij de oproepingsbrieven hebben gestuurd (CGVS, p.20). Dat u zich ook over de oproepingsbrieven niet grondig informeerde getuigt nogmaals van weinig interesse en zet de geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees verder op de helling.

Het CGVS merkt verder op dat niets in uw verklaringen erop wijst dat Hamas sinds uw verblijf in Egypte (oktober 2018) nog naar u op zoek is. Indien zij u effectief in het vizier hebben sinds uw deelname aan de tweede betoging en u willen straffen omdat u uw belofte verbrak kan verwacht worden dat zij uw familie niet met rust zouden laten, wat in casu niet blijkt uit uw verklaringen. In dit verband dient overigens te worden opgemerkt dat de buurman van uw familie een politieagent is bij Hamas. De vaststelling dat uw familie al meer dan drie jaar geen probleem heeft gekend staat haaks op uw verklaringen actueel door Hamas gevisieerd te zijn (CGVS, p.17). Uw verklaringen als zou Hamas u bij terugkeer zeker oppakken, of u onder huisarrest zou plaatsen of een reisverbod zou geven, zijn enkel blote beweringen die u niet kan hardmaken (CGVS, p. 18; 20).

De ernst en geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees wordt verder ondermijnd door het gegeven dat het door u ingediende verzoek om bescherming van 11/02/2019 door de Spaanse asielinstantie werd stopgezet door een gebrek aan medewerking van uwentwege, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten en verklaringen. Na uw repatriëring vanuit Zweden werd u in Spanje ondergebracht in een hotel. Nadat u in kennis werd gesteld van uw negatieve beslissing heeft u geweigerd om een nieuw verzoek in te dienen en besloot u naar België te komen (Verklaring DVZ, Dublin, dd. 01/02/2021, nr. 22 + CGVS stuk 3, map met documenten).

Gevraagd waarom u Spanje verliet, haalt u voor het CGVS aan dat u nooit in Spanje wilde blijven (CGVS, p.21). Van iemand die verklaarde een vrees te moeten koesteren voor zijn leven bij een terugkeer naar Gaza, kan toch verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om zijn asielprocedure in Spanje tot een goed einde te brengen. Uw houding is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uw verklaring voor het CGVS als zou u zowel tijdens uw asielprocedure in Spanje als in Zweden met geen woord hebben gerept over uw problemen met Hamas in Gaza zet de geloofwaardigheid verder op de helling (CGVS, p.21). Uit uw verklaringen blijkt immers expliciet dat u in Zweden de kans kreeg om uw problemen toe te lichten.

Doorgevraagd zegt u dat u in Zweden enkel verklaarde dat u deelnam aan een betoging van Hamas maar niets vermeld heeft over uw arrestatie, de huiszoekingen en de oproepingsbrieven (CGVS, p. 21). Sterker nog, dat u na uw repatriëring uit Zweden in Spanje niet probeerde om uw procedure voort te zetten of een nieuw verzoek in te dienen doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming (CGVS, p.21).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Volledigheidshalve worden de door u neergelegde documenten besproken. Uw paspoort toont uw identiteit, Palestijnse origine en herkomst uit Gaza aan die door het CGVS niet betwist worden.

Ook de door u neergelegde medische attesten van uw moeder en uw broer Ha. (...) worden door het CGVS niet betwist. De door u neergelegde stukken aangaande uw asielprocedure in Spanje tonen aan dat uw verzoek om bescherming in Spanje werd afgesloten, een element dat evenmin door het CGVS in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw

land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele levensomstandigheden in de Gazastrook niet bijzonder goed waren, maar niet gekwalificeerd kunnen worden als precair dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden zoals hierboven toegelicht.

In casu blijkt vooreerst dat uw familie over een eigen gebouw beschikt in Khan Younis dat vijf verdiepingen en vijf appartementen telt (CGVS, p.6). Het gebouw is eigendom van uw grootvader langs vaderszijde die in het verleden voor de Palestijnse Autoriteit aan de grenzen werkzaam was (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat verschillende familieleden, waaronder uw vaders gezin, twee ooms en uw grootvader in het gebouw een appartement bewonen (CGVS, p.7). Bovenvermelde toont aan dat er binnen uw familie geen huisvestingsproblemen zijn en u beschikt over de mogelijkheid tot onderdak bij uw familie. Dat wordt verder onderbouwd door uw verklaringen dat verschillende familieleden (uw broer Nader en enkele ooms) inkomsten uit werk als arbeider in de bouw halen (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat ook u voor uw vertrek als arbeider in de bouw werkzaam was. Zo verklaart u in dit verband tot april 2018 bij een familie in Khan Younis in dienst te zijn geweest (CGVS, p.8). Verder blijkt uit uw verklaringen dat één van uw ooms aannemer is en over een auto beschikt (CGVS, p.15). Bovenvermelde duidt op mogelijkheden op het vinden van werk. Voor de betaling van medische kosten van uw broer ontvangt uw familie om de vier maand zo'n 200 dollar van de verzekeringen (CGVS, p.6). Alsook blijkt dat uw familie over een netwerk beschikt waarop ze kan terugvallen voor financiële hulp. Zo zei u in dit verband dat jullie mukhtar, een welgestelde burger, lange tijd de medische kosten van uw broer heeft betaald (CGVS, p. 5) en uit uw verklaringen blijkt dat uw vader bij vrienden terecht kon voor het betalen van uw reis (CGVS, p.7). Uw algemene verwijzing dat u er genoeg van had in armoede te leven, toont in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aan dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zou belanden (CGVS, p.11). Tot slot merkt het CGVS op dat u tot op heden een goed contact heeft met uw familieleden in Gaza en niets in uw verklaringen erop wijst dat u bij terugkeer naar Gaza hier niet op zou kunnen rekenen (CGVS, p.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt

dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmitte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen.

Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u over een Palestijns paspoort beschikt (CGVS, stuk 1, map met documenten). Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet in de mogelijkheid bent om terug te keren naar Gaza.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie.

In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijke aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die

de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook van oordeel is dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt.

Verzoeker haalt vooreerst artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en meent dat de adjunct-commissaris-generaal *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met zijn specifieke profiel, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd. De adjunct-commissaris-generaal begaat een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te weerhouden, aldus verzoeker.

Vervolgens meent verzoeker dat in voorkomend geval, de adjunct-commissaris-generaal de noties van “vluchteling (artikel 48/3) en van subsidiaire bescherming (artikel 48/4)” miskent. Hij is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing tevens onvoldoende is door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en verwijst hierbij naar arrest nr. 104.820 van de Raad van State van 18 maart 2002.

Verzoeker vraagt eerst de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn eerdere problemen met Hamas.

Hij gaat in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en laat hierover het volgende gelden:

“De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker omdat:

- Er bestaat sommige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker;
- Verzoeker geen gedetailleerde verklaringen gaf over de betogingen waaraan hij deelnam;
- Hij geen gedetailleerde informatie heeft over de bezoeken van de leden van Hamas naar het huis van zijn gezin;
- Verwerende partij in twijfel trekt de geloofwaardigheid van de vrezen van verzoeker.

Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij, ten eerste, dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, en ten tweede, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken. Verzoeker heeft immers op alle vragen van het CGVS kunnen beantwoorden, en heeft een coherent relaas afgelegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen, zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, des te meer dat een essentiële element van zijn relaas (namelijk zijn regio van herkomst) wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. Het is een belangrijk bewijs van de goede trouw van verzoeker. De beschikbare informatie (zie infra) bevestigt bovendien dat mensen die voor internationale organisatie werken, tot een risico groep behoren. Het is dus aannemelijk dat verzoeker, wegens zijn werk, problemen heeft gehad. Zijn relaas is dus overall geloofwaardig. Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: "(...)" (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010). Volgens vaste rechtspraak: "(...)" (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002).

i. Aangaande de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker

Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS, namelijk dat Hamas drie keer zijn gekomen na zijn vertrek van Palestina. Hij volhardt dat hij niet werd aangevraagd bij DVZ over dit deel, en daardoor kan hij niet verantwoordelijk worden beschouwd van deze onoplettendheid. Volgens de verzoekende partij is het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouds bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen. Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In casu is de eerste tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ. De twee versies zijn niet onverenigbaar als rekening wordt gehouden met het feit dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen of kunnen sommige elementen vergeten, vanwege een gebrek aan continuïteit in zijn ideeën. De tweede tegenstrijdigheid is blijkbaar een vergissing van verzoeker, als gevolg van zijn stress gedurende het interview. Ter verduidelijking wenst verzoeker toe te voegen dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het slechts in België heeft geleerd. Volgens de verzoekende moet deze grief, die te streng is, worden verworpen.

ii. Aangaande de afwezigheid van gedetailleerde verklaringen over de betogingen waaraan hij deelnam

Ten eerste en betreffende de verklaringen van verzoeker over het loop van de betogingen waaraan hij deelnam, wenst hij de aandacht te trekken over het feit dat deze gebeurtenissen plaatsvonden bijna vier jaar geleden. Van daar is dat volledig begrijpelijk dat verzoeker problemen heeft gehad om alles te herinneren vooral als wij rekening houden met de lange periode die verstreken is tussen de deelname van verzoeker aan deze betogingen (rond 10.05.18) en zijn persoonlijk onderhoud bij CGVS (13.01.22). Wij kunnen bovendien toevoegen dat verzoeker veel ontberingen ondervond tijdens zijn reis naar Europa. Daarom blijkt het volledig normaal dat verzoeker sommige elementen, details vergeet over gebeurtenissen die plaatsvond bijna vier jaar geleden. Ten tweede, bevestigt hij dat deze betogingen zeer virulent en wraakzuchtig waren tegen Hamas. Er was slogans die tijdens de betoging werden gezongen.

Eindelijk, wat betreft de kennis van verzoeker over de organisatoren, en of er na de betogingen nog andere mensen gearresteerd zijn, herhaalt verzoeker dat zijn deelname, aan deze betogingen, niet iets was te plannen. Het was iets spontaan en dus hij was alleen tijdens deze gebeurtenissen.

Het is belangrijk te benadrukken dat de politieke betrokkenheid van verzoeker iets intiem is voor hem en hij vertelde zijn raadsman, in een interview, dat hij een nogal eenzame en teruggetrokken persoonlijkheid heeft, en daardoor houdt hij niet van om te praten over zijn politieke verbintenissen, en dat hij het moeilijk vindt om te praten, om naar vreemden toe te gaan.

iii. Aangaande de afwezigheid van gedetailleerde informatie heeft over de bezoeken van de leden van Hamas naar het huis van zijn gezin

Wat betreft de verschillende huiszoekingen gemaakt door Hamas leden, was verzoeker eerlijk over dit deel verzekerende dat hij geen bijzonderheden had over deze bezoeken.

Hoewel hij door zijn ouders van deze bezoeken op de hoogte werd gebracht, hebben zij niet in details geweest betreffende deze bezoeken. Helaas voor verzoeker werden alle documenten in verband met zijn problemen met Hamas weggegooid door zijn ouders.

Toen zij deze documenten hebben gekregen, dachten zij niet dat verzoeker nodig zou hebben voor hun verzoek om internationale bescherming. Voor hen waren deze documenten een permanente bron van stress en angst.

Daarom, blijkt het onrechtvaardig verzoeker te verwijten dat hij geen bewijzen heeft, terwijl die door zijn ouders zijn vernietigd.

Deze grieven blijken ongegrond in casu.

iv. Aangaande de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker

Wat betreft de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker, volhardt deze laatstgenoemde dat zijn leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Palestina. Hij denkt dat voor meerdere redenen.

- Ten eerste wegens het feit dat hij zich niet heeft gehouden aan het document dat hij tijdens zijn eerste detentie had ondertekend en waarin stond dat hij niet meer zou deelnemen aan demonstraties tegen Hamas;

- Ten tweede vanwege zijn afwezigheid wanneer leden van Hamas op zoek naar hem hebben gekomen;

- Ten derde want hij is duidelijk geïdentificeerd als een tegenstander, een vijand voor Hamas.

Voor al de redenen hierboven vermeld, lijkt het duidelijk, volgens verzoeker, dat hij ten minste gearresteerd zal worden en gevangen zal worden voor een onbepaalde duur of hij zal gedood worden omdat hij de regels van Hamas overtreedt.

Ten slotte, het feit dat verzoeker niet in Spanje wilde blijven, heeft geen verband met de geloofwaardigheid van zijn vrees. Hij weigerde om Spanje te blijven vanwege de levensomstandigheden en zijn persoonlijke situatie op dit tijd. Hij volhardt dat zijn vrees geloofwaardigheid en actueel zijn.

De analyse van verwerende partij over dit deel is subjectief en onvoldoende om de vrees van verzoeker in twijfel trekken.

v. Wat betreft het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt ;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen :

"(...)"; Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891.

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofd van de verzoekende partij te rechtvaardigen ; Inderdaad,

"(...)"; (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees) ;

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

"(...)" RvV 2 oktober 2008, nr. 891.

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28.972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.) Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag.

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

Verzoeker voert verder aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten gevolge van de veiligheidssituatie.

Hij geeft een korte theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet voldoet en stelt dat hij bovendien tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen behoort.

Verder merkt verzoeker over de situatie in Palestina op dat, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing zou hebben uiteengezet, *“de geweldsuitbarsting gevolgen heeft gehad voor de veiligheidssituatie in de Gazastrook”*. Hij citeert ter staving hiervan uit een rapport *“Occupied Palestinian territory: Protection of Civilians Report: 13-26 April 2021”* van OCHA van 30 april 2021.

Verzoeker stelt vervolgens dat de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook herhaaldelijk door NGO's naar voren zijn gebracht. Hij citeert uit de COI focus *“Gaza: Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 en uit een vonnis van 24 augustus 2020 waarin de rechtbank van Den Haag volgens hem voor het eerst geoordeeld heeft dat er in de Gazastrook sprake is van een humanitaire noodsituatie en dat Palestijnse asielzoekers uit Gaza als vluchtelingen moeten worden erkend. Verzoeker meent dat deze redenering *in casu* dient toegepast te worden.

Verzoeker is van mening dat elke burger van Gaza bescherming moet krijgen, gezien het rampzalige humanitaire karakter van de situatie aldaar, en stelt dat hij als burger van Gaza een reëel risico loopt aan ernstige schade te worden blootgesteld door de onmenselijke en vernederende omstandigheden waarin hij zou moeten leven indien hij zou terugkeren.

Hij vervolgt dat zijn *“overtuiging”* in dit verband nog wordt versterkt wanneer hij de objectieve informatie over deze humanitaire situatie, die volgens hem op zijn zachtst gezegd verontrustend is, leest en citeert ter staving hiervan uit het artikel *“A Gaza, un peuple en cage”* van Le Monde diplomatique van september 2019.

Verder stelt verzoeker nog dat *“(d)e talrijke geraadpleegde objectieve bronnen, waaronder de COI Focus van 27 augustus 2021, waarop het CGVS zich uitsluitend baseert, (...) een uiterst onstabiele veiligheidssituatie (schetsen) die tot de grootst mogelijke voorzichtigheid noopt”*. Hij meent dat, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris-generaal beweert, daaruit kan worden afgeleid dat er in Gaza een situatie van willekeurig geweld heerst.

Volgens verzoeker lijkt het erop dat *“de Gazastrook gemarkeerd wordt door escalerend geweld, door intensieve perioden van bijzonder verwoestende bombardementen”*. Hij voert aan dat het meest recente bombardement in mei-juni 2021 *“minder dan 7 maanden geleden”* was en dat dit bombardement bijzonder gewelddadig was.

Verzoeker citeert opnieuw uit het *“Occupied Palestinian territory: Protection of Civilians Report: 13-26 April 2021”* van OCHA van 30 april 2021 en stelt dat dit wekelijks rapport reeds een bijzonder preciaire veiligheidssituatie meldde als gevolg van meerdere gewelddadige incidenten in Jeruzalem met repercussies op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. Hij voert aan dat de situatie toen nog veel erger werd en dat de bezette Palestijnse gebieden te maken hebben gehad met een zeer verontrustende escalatie van geweld.

Hij voert hierover nog het volgende aan:

"In mei 2021 is het conflict tussen Hamas en Israël van een intensiteit die zelden gezien is (zelfs niet na drie opeenvolgende oorlogen), waarbij Israël vaak verklaard heeft van plan te zijn de Gazastrook intensief te bombarderen en zo lang als nodig is.

In haar verslag van 16 mei 2021 vatte OCHA de situatie als volgt samen:

« (...) »

In haar verslag van 21 mei 2021 vatte OCHA de situatie onder meer als volgt samen:

« (...) »

Hoewel Israël vaak probeert te benadrukken dat de primaire doelwitten van de bombardementen leden van Hamas zijn, blijkt uit de beschikbare informatie duidelijk dat veel van de slachtoffers van de bombardementen burgers waren en dat zij niet alleen "collaterale slachtoffers" waren, maar directe doelwitten:

- Onlangs heeft Amnesty International alarm geslagen over mogelijke oorlogsmisdaden die Israël in de Gazastrook begaan heeft, waaronder het als doelwit nemen van burgers*

- In een recente persartikel gepubliceerd door New York Times, kunnen wij lezen dat: « (...) »;*

- Ook een woordvoerder van de UNRWA ter plaatse getuigde in de volgende bewoordingen: « (...) ».*

Ondanks het dat een wapenstilstand op 22.05.2021 werd ondertekend tussen Israël et Hamas, is dit wapenstilstand niet in acht genomen. Een nieuwe escalatie van geweld kan niet worden uitgesloten:

- « (...) »⁵*

- « (...) »⁶*

Er zij ook op gewezen dat de door Israël versterkte blokkade na de gevechten in mei de spanningen alleen maar heeft doen toenemen.

(...)⁷

Er zij op gewezen dat het staakt-het-vuren, dat als broos werd omschreven, wel degelijk werd geschonden:

- (...)⁸*

- (...)⁹*

Uit alle bovenstaande overwegingen, en gezien de alarmerende ontwikkeling van de veiligheidssituatie in de Gazastrook, moet allereerst worden vastgesteld dat er van 10 mei 2021 tot 21 mei 2021 opnieuw een gewapend conflict met hoge intensiteit is geweest, aangezien volgens het arrest Diakité van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 « (...) » (§ 35) en naar de gebruikelijke betekenis van de termen in het dagelijks taalgebruik moet worden verwezen (§ 27).

Uit het bovenstaande blijkt ook dat het niveau van geweld waarmee de bevolking van Gaza wordt geconfronteerd, zo hoog is geworden dat, overeenkomstig het El Gafaji-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 27 februari 2009, « (...) » (§43).

Derhalve komt de situatie in de regio van herkomst van verzoeker overeen met een situatie van willekeurig geweld en heeft verzoeker recht op de toekenning van subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker vervolgt:

"De verzamelde informatie moet dus op zijn minst tot uiterste voorzichtigheid leiden. De Bezette Palestijnse Gebieden worden gekenmerkt door grote instabiliteit. De veiligheidssituatie is onstabiel en precair. De humanitaire situatie is catastrofaal. Deze omstandigheden rechtvaardigen dat aan de verzoeker internationale bescherming wordt verleend.

Primaire vordeert verzoeker ook de subsidiaire bescherming en verzoekt hij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

Inderdaad, vindt verzoeker het onmogelijk om in Palestina een menswaardig leven te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

Verzoeker levensomstandigheden in Palestina voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat hij als wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd :

"(...)"

Het absolute karakter van deze bepaling en de onmogelijkheid om ervan af te wijken zou België schuldig maken aan de schending ervan, door het ricochet-effect dat is ontwikkeld in de Soerings-jurisprudentie

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens¹⁰, in geval van terugkeer van de verzoekers naar hun land.

Artikel 4 van het EU-Handvest is gelijkwaardig aan artikel 3 EVRM. Het is alleen van toepassing wanneer België het recht van de Unie ten uitvoer legt, wat hier het geval is, overeenkomstig artikel 67, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. België is dus niet alleen en in de eerste plaats gebonden door het nationale recht (subsidiariteitsbeginsel), maar ook door het recht van de Raad van Europa en het recht van de Europese Unie.

Indien er na onze motivering enige twijfel bestaat over het risico van ernstige schade in geval van terugkeer of over enig ander aspect van het relaas van verzoekers, dient eraan te worden herinnerd dat het voordeel van de twijfel in hun voordeel moet werken. Uw Raad moet dan bepalen of het voordeel van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend aan de verzoeker, waarop hij zich vooraf beroepen.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « (...) ».

Wij verwijzen in dit verband naar de jurisprudentie van uw Raad: « (...) »¹¹.

In dezelfde zin, en nog steeds in overeenstemming met de jurisprudentie van de RVV, is het aan de verwerende partij om te beoordelen « (...) ».¹²

Deze verschillende gebeurtenissen geven aanleiding tot een vermoeden dat hij zich in geval van terugkeer zal herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoeker bij terugkeer niet langer het risico loopt vervolgd te worden. Het CGVS voert inderdaad geen enkel argument aan om dit vermoeden om te keren..

Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zijn logischerwijs ook van toepassing op het risico van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de bovenstaande verzoekt verzoeker Uw Raad hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Aan de voorwaarden is het voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet in de oorzaken van uitsluitingen van artikel 55/4 is en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Verzoeker besluit:

“IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Hamas.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn problemen met de Hamas.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in de Gazastrook provincie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade wegens het willekeurige geweld als aannemelijk te beschouwen.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 mei 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer samen met het artikel “Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid” van Egypt Today van 16 november 2021. In deze aanvullende nota wordt tevens gerefereerd aan de COI Focus “Palestine. Territoire Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van

de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn problemen met Hamas, omdat (B) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele levensomstandigheden in de Gazastrook niet bijzonder goed waren, maar niet gekwalificeerd kunnen worden als dermate precair dat hij in een situatie van extreme armoede zou belanden, zodat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (C) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza, en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (D) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit de beschikbare informatie blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas die ontstaan zijn na zijn deelname aan protestbetogingen. Hij vreest dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook gedood zal worden, onder huisarrest zal worden geplaatst, een reisverbod zal krijgen of opgepakt zal worden.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben nu (i) zijn verklaringen over zijn problemen met Hamas naar aanleiding van zijn deelname aan twee protestbetogingen in mei 2018 verschillende hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden bevatten, (ii) niets in zijn verklaringen erop wijst dat Hamas sinds zijn verblijf in Egypte (oktober 2018) nog naar hem op zoek is, en (iii) het door hem ingediende verzoek om bescherming van 11 februari 2019 door de Spaanse asielinstantie werd stopgezet door een gebrek aan medewerking van zijnerzijde, hij weigerde om in Spanje een nieuw verzoek in te dienen nadat hij in kennis werd gesteld van zijn negatieve beslissing en hij zowel tijdens zijn procedure om internationale bescherming in Spanje als in Zweden met geen woord gerept heeft over zijn problemen met Hamas in Gaza.

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met Hamas naar aanleiding van zijn deelname aan twee protestbetogingen in mei 2018 verschillende hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden bevatten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste merkt het CGVS op dat u bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ van 16/09/2021 met geen woord heeft gerept over de drie huiszoekingen die Hamas deed bij uw familie in Khan Younis in de eerste twee weken van uw verblijf bij de vriend van uw vader in Rafah (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 16/09/2021, p.2-3). Nochtans zei u hierover dat de vriend van uw vader, die in die periode in contact stond met uw vader, u hiervan telkens op de hoogte bracht (CGVS, p.18). Evenmin haalde u in uw vragenlijst op DVZ aan dat u tijdens uw verblijf in Egypte door uw familie in kennis werd gesteld dat zij twee oproepingsbrieven voor u hadden ontvangen en dat u zich bij Hamas moest aanmelden (CGVS, p.19).

Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat van u kan verwacht worden dat u essentiële elementen in uw asielrelaas reeds bij aanvang van uw asielprocedure spontaan zou vermelden. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p.20).

Bovendien kreeg u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor het CGVS van 13/01/2022 ruimschoots de kans om eventuele gebreken in de vragenlijst op de DVZ aan te kaarten. Opnieuw rept u met geen woord over de huiszoekingen en/of de oproepingsbrieven (CGVS, p.3). In dit verband is het overigens tevens merkwaardig dat u bij DVZ nooit gewag maakte van het feit dat u de laatste maanden voor uw vertrek niet meer in Khan Younis woonde maar zich in Rafah schuilhield (Vragenlijst DVZ, dd.16/09/2021, p.2-3, Verklaring DVZ, dd.01/02/2021, nr.10).

In het licht van bovenstaande merkt het CGVS aanvullend op dat u zowel bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ als aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 13/01/2022 met geen woord repte over het feit als zou u zowel tijdens het transport van uw woning naar het politiekantoor als bij uw aankomst in het politiekantoor geslagen zijn geweest (Vragenlijst DVZ, dd. 16/02/2021, p.2-3 + CGVS, p.3). Het feit dat u hiervan niet eerder melding maakte is uitermate merkwaardig. U liet overigens na om ter staving van deze verklaring enig begin van bewijs neer te leggen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder in het gedrang door het volgende.

Zo ontkent u de ene keer voor het CGVS dat u tijdens de eerste betoging slogans tegen Hamas zou hebben geroepen (CGVS, p. 12). Wanneer u op een ander moment verklaart dat u wel slogans riep en u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband zegt u dat u enkel het belangrijkste heeft verteld (CGVS, p.12). Dit geldt echter niet als afdoend excuus voor deze tegenstrijdigheden.

Voor wat betreft uw deelname aan de betogingen is het verder merkwaardig dat u niet kan antwoorden wie de twee betogingen waaraan u deelnam in mei 2018 en als gevolg waarvan u problemen kreeg, organiseerde (CGVS, p.10; 14). Evenmin weet u of er op de dag van de eerste betoging mensen door Hamas werden opgepakt (CGVS, p. 12).

Het CGVS stelt verder vast dat uw verklaringen over de huiszoekingen die kort na uw vertrek naar Rafah door Hamas in de ouderlijke woning in Khan Younis werden uitgevoerd uitermate vaag en algemeen zijn (CGVS, p.6). Gevraagd hierover in detail informatie te verschaffen, raakt u niet verder dan te zeggen dat Hamas een eerste keer één dag na de tweede betoging langskwam; zij een week later een tweede keer kwamen en een paar dagen later nog een keer zijn langsgeslagen (CGVS, p.18). Uw verklaring voor uw gebrek aan informatie, als zou u tijdens uw verblijf in Rafah uw familie niet zelf gecontacteerd hebben uit schrik dat zij werden afgeluisterd, kan het CGVS niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vader in de maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Gaza regelmatig in contact stond met zijn vriend Said (CGVS, p.18). Niets belette u daarenboven om na uw vertrek uit Gaza en ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hierover meer informatie in te winnen (CGVS, p.18). Uw verklaring als zou u niet hebben geweten dat deze informatie relevant was kan het CGVS wederom niet overtuigen en is moeilijk verenigbaar met uw ingeroepen vrees (CGVS, p.18).

Ook voor wat betreft uw verklaringen over de oproepingsbrieven die uw familie via een agent van Hamas voor u zou hebben ontvangen stelt het CGVS vast dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. Uw bewering als zou uw familie de oproepingsbrieven in de prullenmand hebben gegooid is vooreerst louter een blote bewering en weinig geloofwaardig (CGVS, p. 19). Op de vraag verder of de oproepingsbrieven er kwamen toen u nog in Gaza verbleef of na uw vertrek uit Gaza, blijft u dan weer het antwoord schuldig. Het enige wat u hierover kwijt kan, is dat u hiervan in kennis werd gesteld toen u in Egypte was en toen Hamas u niet vond tijdens de drie huiszoekingen zij de oproepingsbrieven hebben gestuurd (CGVS, p.20). Dat u zich ook over de oproepingsbrieven niet grondig informeerde getuigt nogmaals van weinig interesse en zet de geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees verder op de helling."

Door in het verzoekschrift louter zijn verklaringen van tijdens zijn onderhoud bij het CGVS dat Hamas drie keer langs is gegaan bij zijn familie in Khan Younis te bevestigen en te stellen dat hij hierover niet werd bevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en daardoor niet verantwoordelijk kan worden beschouwd voor de "onoplettendheid" dat hij tijdens het invullen van de vragenlijst bij de DVZ hier niets over heeft vermeld, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Bij de DVZ werd verzoeker immers uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en werd hem op het einde gevraagd of hij nog iets toe te voegen had. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de interviewer is om het gehoor te sturen. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat belangrijke elementen die betrekking hebben op de vlucht uit het land van herkomst onmiddellijk worden aangekaart. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van zijn verzoek om internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. Bovendien heeft verzoeker ook op het CGVS, toen hij de mogelijkheid kreeg om aanpassingen aan de vragenlijst van de DVZ te maken, geen enkel gewag gemaakt van de drie huiszoekingen die door Hamas bij zijn familie zouden zijn gebeurd, hoewel hem gevraagd werd of hij alle essentiële elementen waarom hij een verzoek om internationale bescherming in de vragenlijst heeft kunnen weergeven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar verzoeker betoogt dat het noodzakelijk is om rekening te houden met de voorwaarden waaronder de onderhouds bij de DVZ plaatsvinden en om het gehoorverslag van de DVZ niet zo strikt te lezen, dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk en frustrerend zijn, "(in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.)" en dat de verzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker niet aan dat dit algemene betoog kan worden doorgetrokken naar het gehoor dat voor hem heeft plaatsgehad. Uit de vragenlijst blijkt dat zijn verklaringen hem in het Arabisch werden voorgelezen en dat hij gedetailleerde en van verschillende data voorziene verklaringen heeft kunnen afleggen (adm. doss., stuk 7, Vragenlijst). Tevens verklaarde hij bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn interview bij de DVZ goed verlopen is. Verzoeker wenste nog een paar aanpassingen aan de vragenlijst van de DVZ te maken, maar verklaarde hierna dat hij er alle essentiële elementen waarom hij een verzoek heeft ingediend in heeft kunnen weergeven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Het algemene betoog dat verzoekers vaak nog geen advocaat geraadpleegd hebben en dus niet op de hoogte zijn van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren en soms zelfs verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest, staat er niet aan in de weg dat (i) verzoeker er bij aanvang van zijn gehoor bij de DVZ op werd gewezen dat van hem bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat (ii) het verslag van zijn verklaringen aan verzoeker in het Arabisch werd voorgelezen. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel moment – ook niet thans in zijn verzoekschrift – aangehaald dat hij verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze hem werd voorgelezen.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog in het algemeen gelden dat veel verzoekers pas later, tijdens hun onderhoud bij het CGVS fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ melden en documenten ondertekenen zonder ze te lezen (*“bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand”*) en dat zij niet worden bijgestaan door hun advocaat tijdens hun onderhoud bij de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Als gevolg hiervan is verzoeker van mening dat de asielinstanties *“bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten”*. De Raad wijst erop dat verzoeker op geen enkel moment – ook niet in zijn verzoekschrift – heeft aangehaald dat hij gedurende de procedure bepaalde documenten ondertekend heeft zonder deze te lezen. *In casu* werd bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, zoals hierboven reeds uiteengezet, aan verzoeker gevraagd hoe zijn interview bij de DVZ verlopen is en kreeg verzoeker de kans om daarbij aanpassingen te maken (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit het administratief dossier blijkt niet – en verzoeker voert dit in zijn verzoekschrift overigens niet aan – dat door de adjunct-commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte aanpassingen.

Waar verzoeker aanvoert dat (i) *“de eerste tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ”* is en dat de twee versies niet onverenigbaar zijn als er rekening wordt gehouden met het feit *“dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen”* of sommige elementen kunnen vergeten vanwege een gebrek aan continuïteit in hun ideeën en dat (ii) de tweede tegenstrijdigheid een vergissing van hem is als gevolg van zijn stress gedurende het interview, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet specificeert welke tegenstrijdigheden hij bedoelt met de *“eerste tegenstrijdigheid”* en de *“tweede tegenstrijdigheid”*. Verzoeker mag het niet aan de Raad overlaten om uit een dergelijke uiteenzetting een middel te distilleren. Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet roepen van slogans tijdens de eerste betoging waaraan hij zou hebben deelgenomen. Er is in de bestreden beslissing geen sprake van andere vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, zodat onduidelijk is wat verzoeker wenst aan te voeren. Bovendien mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen mogelijkerwijs een zware indruk nagelaten. De Raad merkt in dit verband tevens op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Waar verzoeker ter verduidelijking wenst toe te voegen dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het *“slechts in België heeft geleerd”*, stelt de Raad vast dat hij hier geen enkel gewag van heeft gemaakt gedurende zijn interview bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, ontkent verzoeker dat zijn vader vermoord werd. Zijn advocaat stelt dat het een materiële vergissing betreft.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het volledig begrijpelijk en normaal is dat hij problemen heeft gehad om alles te herinneren en *“sommige elementen, details vergeet”* nu de betogingen waaraan hij deelnam bijna vier jaar geleden plaatsvonden en hij *“veel ontberingen ondervond tijdens zijn reis naar Europa”*. Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over deze betogingen, die immers een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en de aanleiding vormen van zijn beweerde problemen met Hamas

en dus van zijn vlucht uit de Gazastrook. Daarenboven heeft verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf niet gewezen op geheugenproblemen waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn relaas naar behoren uiteen te zetten, noch kan dit blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zowel bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming als tijdens de gehoren op het CGVS in staat is gebleken om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat hij tijdens het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven of het beantwoorden van de hem gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, correcte, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt ook geen attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij met geheugenproblemen kampt. Hij komt in zijn verzoekschrift dan ook niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen.

Waar verzoeker aanvoert dat de betogingen tegen Hamas zeer virulent en wraakzuchtig waren, er slogans werden gezongen, zijn deelname aan de betogingen iets spontaan was en hij alleen was tijdens deze gebeurtenissen, beperkt hij zich louter tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal, het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gegeven verklaringen en het vergoelijken van de beperkte en tegenstrijdige informatie die hij over deze betogingen, die een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien de aanleiding hebben gegeven tot zijn problemen met Hamas, aanreikte, zonder evenwel de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Daar de betogingen de aanleiding waren van zijn problemen met Hamas en bijgevolg van zijn vlucht uit de Gazastrook en zij dus behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas, kan er van verzoeker verwacht worden dat hij zich degelijk informeerde over wie deze betogingen organiseerde en of er nog andere personen door Hamas werden opgepakt. De Raad benadrukt andermaal dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en dat het noch aan het CGVS, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen. Dat de politieke betrokkenheid van verzoeker iets intiem voor hem is, hij aan zijn advocaat in een interview vertelde dat hij nogal een eenzame en teruggetrokken persoonlijkheid heeft en daardoor niet houdt van te praten over zijn politieke verbintenissen en het moeilijk vindt om te praten in het algemeen en om naar vreemden toe te gaan, zijn loutere beweringen (*post factum*). Verzoeker heeft hier immers geen enkel gewag van gemaakt gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat enig medisch of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij te kampen heeft met een dermate verlegen of introverte persoonlijkheid dat hij moeilijkheden zou ondervinden om personen aan te spreken om zich te informeren over wie de betogingen organiseerde en of er door Hamas naar aanleiding van deze betogingen andere personen werden opgepakt.

Door nog aan te voeren dat hij eerlijk was over de verschillende huiszoekingen en dat hij er door zijn ouders van op de hoogte werd gebracht, maar dat zij hem er geen details over hebben verteld, dat zij alle documenten in verband met zijn problemen met Hamas hebben weggegooid en niet dachten dat hij ze nodig zou hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming, beperkt verzoeker zich opnieuw tot het louter herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen. Dat de documenten voor zijn ouders een permanente bron van stress en angst waren, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn familieleden de documenten "gewoon" weggooiden omdat ze er "geen verstand" van hebben en omdat hij zich ondertussen toch reeds in het buitenland bevond (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoeker doet hiermee dus geen afbreuk aan de weinig aannemelijke reactie van zijn familieleden op de oproepingsbrieven.

Voorts beargumenteert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt dat niets in verzoekers verklaringen erop wijst dat Hamas sinds zijn verblijf in Egypte nog naar hem op zoek is:

"Indien zij u effectief in het vizier hebben sinds uw deelname aan de tweede betoging en u willen straffen omdat u uw belofte verbrak kan verwacht worden dat zij uw familie niet met rust zouden laten, wat in casu niet blijkt uit uw verklaringen. In dit verband dient overigens te worden opgemerkt dat de buurman van uw familie een politieagent is bij Hamas. De vaststelling dat uw familie al meer dan drie jaar geen probleem heeft gekend staat haaks op uw verklaringen actueel door Hamas gevisieerd te zijn (CGVS, p.17). Uw verklaringen als zou Hamas u bij terugkeer zeker oppakken, of u onder huisarrest zou plaatsen of een reisverbod zou geven, zijn enkel blote beweringen die u niet kan hardmaken (CGVS, p. 18; 20)."

Door (A) louter te volharden dat zijn leven in gevaar is in geval van een terugkeer naar Palestina omdat (i) hij zich niet heeft gehouden aan het document dat hij tijdens zijn eerste detentie zou hebben ondertekend en waarin zou staan dat hij niet meer zou deelnemen aan demonstraties tegen Hamas, (ii) hij afwezig was toen leden van Hamas op zoek naar hem waren en (iii) hij duidelijk geïdentificeerd zou zijn als een tegenstander, een vijand voor Hamas en (B) aan te voeren dat het volgens hem dan ook duidelijk lijkt dat hij tenminste gearresteerd en gevangengezet zal worden voor een onbepaalde duur of gedood zal worden omdat hij de regels van Hamas overtreden heeft, weerlegt noch ontkracht verzoeker de bovenstaande pertinente overwegingen op basis waarvan terecht wordt vastgesteld dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat Hamas actueel nog naar hem op zoek is. Met dit betoog blijft hij immers steken in het louter herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen.

Daarbij komt dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen met Hamas verder wordt ondermijnd door het gegeven dat het door hem ingediende verzoek om bescherming van 11 februari 2019 door de Spaanse asielinstantie werd stopgezet door een gebrek aan medewerking, zijn weigering om in Spanje een nieuw verzoek in te dienen nadat hij van zijn negatieve beslissing in kennis werd gesteld en de vaststelling dat hij zowel tijdens zijn procedure om internationale bescherming in Spanje als in Zweden geen woord gerept zou hebben over zijn problemen met Hamas in de Gazastrook. De adjunct-commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“De ernst en geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees wordt verder ondermijnd door het gegeven dat het door u ingediende verzoek om bescherming van 11/02/2019 door de Spaanse asielinstantie werd stopgezet door een gebrek aan medewerking van uwentwege, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten en verklaringen. Na uw repatriëring vanuit Zweden werd u in Spanje ondergebracht in een hotel. Nadat u in kennis werd gesteld van uw negatieve beslissing heeft u geweigerd om een nieuw verzoek in te dienen en besloot u naar België te komen (Verklaring DVZ, Dublin, dd. 01/02/2021, nr. 22 + CGVS stuk 3, map met documenten).

Gevraagd waarom u Spanje verliet, haalt u voor het CGVS aan dat u nooit in Spanje wilde blijven (CGVS, p.21). Van iemand die verklaarde een vrees te moeten koesteren voor zijn leven bij een terugkeer naar Gaza, kan toch verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om zijn asielprocedure in Spanje tot een goed einde te brengen. Uw houding is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uw verklaring voor het CGVS als zou u zowel tijdens uw asielprocedure in Spanje als in Zweden met geen woord hebben gerept over uw problemen met Hamas in Gaza zet de geloofwaardigheid verder op de helling (CGVS, p.21). Uit uw verklaringen blijkt immers expliciet dat u in Zweden de kans kreeg om uw problemen toe te lichten.

Doorgevraagd zegt u dat u in Zweden enkel verklaarde dat u deelnam aan een betoging van Hamas maar niets vermeld heeft over uw arrestatie, de huiszoekingen en de oproepingsbrieven (CGVS, p. 21). Sterker nog, dat u na uw repatriëring uit Zweden in Spanje niet probeerde om uw procedure voort te zetten of een nieuw verzoek in te dienen doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming (CGVS, p.21).”

Verzoeker haalt aan dat het feit dat hij niet in Spanje wilde blijven geen verband houdt met de geloofwaardigheid van zijn vrees en dat hij weigerde om er te blijven vanwege de levensomstandigheden en zijn persoonlijk situatie en volhardt dat zijn vrees geloofwaardig en actueel zijn, doch beperkt zich hiermee louter tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gegeven verklaringen. Ook de Raad acht het gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 11 februari 2019 door een gebrek aan zijn medewerking werd stopgezet door de Spaanse asielinstantie en het gegeven dat verzoeker weigerde om in Spanje een nieuw verzoek in te dienen nadat hij in kennis werd gesteld van zijn negatieve beslissing, contra-indicaties voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan bescherming, zijn medewerking verleent aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Verzoekers gedrag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststellingen ondermijnen ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De summiere argumentatie in het verzoekschrift over zijn levensomstandigheden en persoonlijk situatie toen, zonder deze *in concreto* toe te lichten, kan deze appreciatie dus niet ombuigen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort toont uw identiteit, Palestijnse origine en herkomst uit Gaza aan die door het CGVS niet betwist worden.

Ook de door u neergelegde medische attesten van uw moeder en uw broer Ha. (...) worden door het CGVS niet betwist. De door u neergelegde stukken aangaande uw asielpcedure in Spanje tonen aan dat uw verzoek om bescherming in Spanje werd afgesloten, een element dat evenmin door het CGVS in twijfel wordt getrokken."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de beschikbare informatie bovendien bevestigt dat mensen die voor een internationale organisatie werken tot een risicogroep behoren en dat het aannemelijk is dat hij wegens zijn werk problemen heeft gehad, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor een internationale organisatie heeft gewerkt. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij in de Gazastrook in de bouwsector actief was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), zodat de Raad ervan uitgaat dat het wederom gaat om een materiële vergissing in het verzoekschrift.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij aanhaalt dat hij eveneens de algemene situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met Hamas.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio

op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) bereikt is.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021 en het rapport "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*" van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Hij beroept zich in zijn verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor, dan wel in dezelfde lijn liggen als, diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en heeft verder geen recentere en andersluidende informatie bijgebracht. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen kan de adjunct-commissaris-generaal worden gevolgd waar zij motiveert dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele levensomstandigheden in de Gazastrook niet bijzonder goed waren, maar niet gekwalificeerd kunnen worden als precair in de zin dat hij in een situatie van extreme armoede zou belanden. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"In casu blijkt vooreerst dat uw familie over een eigen gebouw beschikt in Khan Younis dat vijf verdiepingen en vijf appartementen telt (CGVS, p.6). Het gebouw is eigendom van uw grootvader langs vaderszijde die in het verleden voor de Palestijnse Autoriteit aan de grenzen werkzaam was (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat verschillende familieleden, waaronder uw vaders gezin, twee ooms en uw grootvader in het gebouw een appartement bewonen (CGVS, p.7). Bovenvermelde toont aan dat er

binnen uw familie geen huisvestingsproblemen zijn en u beschikt over de mogelijkheid tot onderdak bij uw familie. Dat wordt verder onderbouwd door uw verklaringen dat verschillende familieleden (uw broer Nader en enkele ooms) inkomsten uit werk als arbeider in de bouw halen (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat ook u voor uw vertrek als arbeider in de bouw werkzaam was. Zo verklaart u in dit verband tot april 2018 bij een familie in Khan Younis in dienst te zijn geweest (CGVS, p.8). Verder blijkt uit uw verklaringen dat één van uw ooms aannemer is en over een auto beschikt (CGVS, p.15). Bovenvermelde duidt op mogelijkheden op het vinden van werk. Voor de betaling van medische kosten van uw broer ontvangt uw familie om de vier maand zo'n 200 dollar van de verzekeringen (CGVS, p.6). Alsook blijkt dat uw familie over een netwerk beschikt waarop ze kan terugvallen voor financiële hulp. Zo zei u in dit verband dat jullie mukhtar, een welgestelde burger, lange tijd de medische kosten van uw broer heeft betaald (CGVS, p. 5) en uit uw verklaringen blijkt dat uw vader bij vrienden terecht kon voor het betalen van uw reis (CGVS, p.7). Uw algemene verwijzing dat u er genoeg van had in armoede te leven, toont in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aan dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zou belanden (CGVS, p.11). Tot slot merkt het CGVS op dat u tot op heden een goed contact heeft met uw familieleden in Gaza en niets in uw verklaringen erop wijst dat u bij terugkeer naar Gaza hier niet op zou kunnen rekenen (CGVS, p.4)."

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Zijn verwijzing naar het vonnis van de rechtbank van Den Haag van 24 augustus 2020 is bovendien niet dienstig nu dit vonnis betrekking heeft op de vraag of UNRWA in staat is om de benodigde bescherming te bieden en verzoeker verklaarde nooit geregistreerd te zijn geweest bij UNRWA en nooit beroep te hebben gedaan op de bijstand van UNRWA (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid

van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een paspoort beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten', nr. 1). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel "*Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van Egypt Today van 16 november 2021, dat verwerende partij op 6 mei 2022 samen met haar aanvullende nota bij de Raad heeft neergelegd, blijkt ten slotte dat de grensovergang te Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk is. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel geconfronteerd wordt met de

onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 en de *update* van dit rapport van 14 februari 2022, waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij op 6 mei 2022 neergelegde aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig.

Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Ook werd het lanceren van brandballonnen hervat en werden demonstraties bij de grensafscheiding gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burger-slachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem

door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN